

Vanamuusikafestival kahe tudengi silme läbi

LIIS AUVÄÄRT

liis@meiemaa.ee

MARJAM VAHER

marjam@oesel.edu.ee

Laupäeval lõpule jõudnud VI laste ja noorte vanamuusikafestival viis kuulaja ajas tagasi.

Keskaja koputus Kaarmal

Vastu Kaarma kiriku masiivseid kiviseinu toetusid tellitud. Üle seitsmesaja aasta piiblisõna kuulutamise paigaks olnud jumalakoda tukkus reedeõhtuses vaikus. Mõõda tolmavat kruusateed sammusid teda äratama pikkades hõlstedes mehed ja naised, noored ja lapsed – vanamuusikafestivali seltskond. Pillimäng ja laul täitsid pühakoja põrandast laeni. „Nii kirevat seltskonda pole siin kirikus ammu olnud,“ sõnas kirikuõpetaja Hannes Nelis muheledes.

Mängitud muusikat ilmselt raadiote edetabelist naljalt ei leia. Tavapärase populaarse „vaibakloppimise“ vastandina sisendasid kirikus esitatu meloodiaid rahul. Instrumentidena, mille ära tundmiseks ei pidanud asjatundja olema, kasutasid muusikud kitarri, flööte ja harfi. Kuid mida arvata pillist, mis meenutab viiulit, aga nagu ei meenuta ka? Lõviosa vanamuusika mängijatest olid koolilapsed. „See on ju tohutu suurt kiitust väärt, et meediakära ja internetiseerimise juures on neid lapsi, kes tegelevad niisuguse unikaalse asjaga nagu vanamuusika,“ ütles kirikuõpetaja Nelis.

Kaarma maalinnale kesk-aegele lustipeole suundunud seltskond hajus tantsivateks, laulvateks ja musitseerivateks salkadeks. Puupingil jalgu kõlgutavad Jan Treiberg ja Otto-Karl Vendt on mandripoisid, kuid mõlemad Saaremaal mitu korda käinud. „Saaremaa on kihvt koht, siin on palju loodust,“ sõnas Otto-Karl rõõmsalt. Kuus aastat plokklööti harjutanud Jan õpib Tabasalu muusikakoolis. Otto-Karl käib Aruküla huvialakeskuses Pääsulind ning põristas Kaar-

Tantsutrupp Saltatriculi vihtus keskaegse muusika saatel tantsu veel ka kell 2 öösel.

FOTO: MARJAM VAHER

mal hoolega pisikest trummi. „Kaarma kiriku akustika oli hea,“ ütles Otto-Karl. „Siin ei kajanud liiga palju.“

Vanamuusikaansambel on Jan mänginud kaks aastat, Otto-Karl aasta. Kui Otto-Karl ütles, et temale istub jazz, siis Janile meeldib vabal ajal pop-rocki kuulata. „Aga tore on teha ka muusikat, mida vanasti mängiti,“ arvas ta.

Öises linnuses elustusid kadunud ajad

Südaösel tavaliselt linnusesse asja ei ole, aga reede õõhaku oli lossihoovi kogunenud suur rahvahulk. Üleval linnusemüüri piilunud lossihärra hüüdis müriseva häälega tervituskõne, kahurid lasid pauku ja ilutulestik lendas taevasse, kuid rahvas veel koju ei pääsenud. Käginjal vajasid lahti lossivärvad ja linnarahval avanes võimalus näha linnust selle öises salapäras.

Kuna tegemist oli vanamuusikafestivali ja lossipäeva ühisprojektiga, võis kõikjal linnusest leida keskaegsetes kostüümides muusikuid. Sajanditevanuse muusika nautimiseks pidi

vaid rahulikult mööda lossi ringi käima – muusikud olid hajunud erinevatesse ruumidesse ja helid liikusid mööda koridore jalutajale järele. Mõnes ruumis pikemalt peatuses võis ennast laulja uinutava hääle või tantsijate jalasahina saatel keskaega kujutledagi.

Vanamuusikafestivali korraldaja Tiiu Maripuu sõnul olid lauljad-tantsijad liikvel hommikust peale – anti tunde, kontserte, toimus suur lustipidu Kuressaare kesklinnas. Lisaks sisustati muusikaga piiskopi õhtusöök. Ometi ei näinud ühegi esineja näol väsimuse märkigi. „Üliagarad ja üliaktiivsed ja üliväsimatud,“ iseloomustas Maripuu näiteks Ellerino-nimelist vanamuusikaansambelit, mille liikmed energiliselt mööda lossi ringi lippasid.

Tartust pärit tantsutrupp Saltatriculi jätkas keskaegsete tantsude esitamist veel kell kaks öösel. „Tantsimine pakub meile endale väga suurt rõõmu, see annab ka energiat,“ põhjendasid tantsijad oma väsimatust. Vanamuusikafestival on kogu trupi lemmiküritus. „Kõik, kes eelmisel aastal ei saanud tulla, kadestasid pärast hirmsasti,“ rääkis üks tantsijatest.

Selliseid rõivaid argipäeval naljalt ei kohta.

FOTO: LIIS AUVÄÄRT

Flöödiõpetaja Natalia Koströkina juhendatav vanamuusikaansambel. Trummiga noormees Otto-Karl Vendt, õpetaja kõrval seisab Jan Treiberg.

FOTO: LIIS AUVÄÄRT